

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Victor Hugo vá escriure una novela titulada *Los trabajadores del mar*; donchs bé, si arriba á trobarse á Barcelona dissapte, diumenje, dilluns y mitj dimars de aquesta senmana y haguès presenciat los treballs que 's feyan en los carrers del Ensanche, pèls quals havia de passar la professó de Santa Ana, hauria agafat la seva ploma immortal per escriure un' altra novela titulada:—*Las brigadas del municipio*.

¡Quin treballar més etern en cubrir sots y aplanar precipicis, estendre graba y capas de terra y fer rodar lo corró de pedra per deixar aquells carrers com la palma de la mà!...

Y sobre tot ¡quina manera de lutzar ab los elements! Plovia, los carrers s' omplian de fanch... Vinga terra per ofegar-lo. No hém fet res, torna á ploure... Carretadas de fanch á fora, y terra y més terra... Se treballava ab dalé de nit y de dia, sense tregua ni descans... Semblava que paguessin jornal doble. Fins lo diumenje, las brigadas treballavan, com si fòs dia de feyna. Calculin: hasta 'l *Correo catalán* vá escandalisarse.

Jo no, sobre tot desde que un municipal vá dirme:
—Ha de passar *Nostramo*.
—¡Ah! llavors ja ho comprench: las brigadas fan un pecat per facilitar un' obra de devoció... Tot siga per la Custodia.
—Per la Custodia y *Nostramo*, replicá 'l municipal.
—¿Qué per ventura no es lo mateix?
—No, *Nostramo* es don Francisco.

Los vehins del Ensanche, si desitjan que se 'ls arreglin los carrers, no tenen més que un recurs:

Ser bons cristians, freqüentar la parroquia respectiva, ferse 'l rector seu y quan los carrers estigan hén malparats, demanarli que fassa una professó y que don Francisco s' encarregui del pendó principal.

Llavors tindrán brigadas del Ajuntament á treballar y desapareixerá la pols y 'l fanch en un tancar y obrir d' ulls: los carrers quedarán més plans que un candidat quan lo derrotan, y l'urbanisació completa del Ensanche será cosa de quatre dias. Don Francisco será capás de gastarse en brigadas tot lo presupuesto.

¡Déu nos en guard de una ensopogada!

¡Y qué devia patir lo pobre don Francisco la vigilia de la professó de Santa Ana!

Dilluns vá ploure tot lo dia á curts intervals. Don Francisco també plóvia, es á dir, suava d' angünia.

A cada punt obria 'l balcó, estirava la mà plé de nequit, y 's mullava.

A la nit no podia dormir.

Fins que á última hora vá tenir un gran pesament: vá redactar un ofici molt sério, dirigit als núvols, ordenant que no formessin grupos, que *despejessin*, baix pena de durlos á cala Ciutat.

Los núvols ván apartarse, y al demati va fer sol. Després, á la tarde, veyent que tots los municipals estavan ocupats en la professó parant cotxes y tranvias y calculant que ja no 's recordarian de l' ordre del Alcalde, ván tornar á sortir; pero aguantantse la mulleña, per prudencia.

Al cap-de-vall ván compendre que una professó es qüestió de broma y com á bromas que son, ván treure 'ls domassos de color de cendra.

¡La professó... es á dir don Francisco, ja que per ell se feya la festa... quin espectacle!...

Després de tantas angünias y neguits, després de tants temors y sobresalts, al últim la professó sortia, y don Francisco, rodejat de tots los sócios del Casino de la Plassa Real, de uns sens fi d' empleats y de dos ó tres estudis del municipi, recorria 'ls carrers, empunyant lo pendó, majestuós, solemne, radiant, las orellas obertas á la música, las patillas estarrufadas al vent, las creus al coll y al pit, la vara sota l' aixella, y la cara plena de dolura com si se l' hi haguès tornat de pasta de carmetlo.

Quan ell passava, vaig agenollarme.
Quan passava la custodia, estava dret.
«Gloria in excelsis Dominus Franciscus.»

Un detall olvidat:
Haurian pogut establirse tréns económichs: Catalunya, Espanya entera s' hauria abocat á Barcelona per veure un espectacle que no 'l dona cap més capital civilisada.

Lo paro de la circulació; la detenció de tranvias y carruatjes; los carrers interromputs; l' activitat de una població febril y atrafegada, suspena; tots los interessos, tots los negocis, totas las necessitats sacrificadas á la majestat de don Francisco, pendonista de la professó de la parroquia iglesia de Santa Ana.

Un altre detall olvidat:
La professó havia de acabar com las festas de Moscou: ab la coronació del Czar de Barcelona.

Lo municipal tenia rahó: Don Francisco es *Nostramo*, y molt será que algun día no figuri en lo santoral del calendari. Ja t' miracles que l' abonan: los morts surten del sepulcre per votar per ell y 'ls seus amichs... Guanya totas las eleccions... ¡*Gloria in excelsis Dominus Franciscus!*

Rumors públichs:

—Jo venia ab la tranvia per anar més depressa. Havia de cobrar una lletra. Dels diners que havia de tocar, depenia 'l quedar bé y conservá 'l credit. Los municipals ván detenir la tranvia, la lletra no l' hi cobrada, hi fet un mal paper y he perdut lo crédito.

—Pero ha vist á don Francisco anant á la professó, y aixó bé val tots los negocis, tots los créditos y totas las letras del mon.

Un altre:
—A mi l' Ajuntament en la sessió del dimars m' ha-

vía de resoldre un expedient, no podia esperar més... m' havian promés que se 'm resoldria, vaig contreure compromisos... y l' expedient está per resoldre: ab la ditxosa professó de Santa Ana, no vá celebrarse sessió ordinaria.

—Pero ¿no vá veure á don Francisco portant lo pendó?... Donchs dongas per content y satisfet... Primer es la devoció que l' obligació.

Un altre:
—Lo meu oncle vá tenir un tropell. Vaig corre á buscá 'l notari, volia fer testament á favor meu: no vaig poder atravesar lo curs de la professó... y al tornar-me 'n á casa l' oncle ja era mort, y 'm quedo á las capsas, més pobre que una rata.

—No s' alligeixi; vagi á trobar al Czar Don Francisco I: es un soberá compassiu, còntili lo que fá 'l cas, y 'l que méns l' hi donará una plassa de municipal ó d' escambriaire.

Un altre:
—La mèva senyora anava de part, vaig anar corrents per la llevadora... ¡llevadora has dit?... ¡Atrás paisano! vá exclamar un municipal...—Pero...—Cállese la boca y quitese el sombrero... La professó anava passant... vá passar don Francisco... ¡quina angünia!... Lo primer part... lo primer fill... jo que l' esperava ab tant afany.—Déixinme passar: diguinli á don Francisco que si es noy, avants de durlo al registre civil, ja 'l faré entrar sócio del Casino de la Plassa Real... Tot inútil: un' hora de plantó... Y no vulguin saber res més: la criatura ha nascut morta, y la pobra Tuyas está que l' hi vé una basca darrera de l' altra... ¡Malviatje las professons!...

—No... que 's mori una criatura tant se val; lo més important es que don Francisco llueixi 'l garbo, las creus y las patillas... Barcelona es Rússia, ell es lo Czar.

¡*Gloria in excelsis Dominus Franciscus!*

P. DEL O.

NOCTURDIURNO.

Es negra dia.
Fá un griso capás d' apimar las orellas més mol-sudas.

La lluna ab son resplendor deixa veure la munió de estrelletas qu' enrajolan com preciós mosáich la blava volta del cel, que núvol y tot, lo sol fá reflectar ab sos fredosos raigs de foch qu' escalfan las espalllas del home més fredolich que trobarse puga. Tócan las 9 del vespre.

Un xiulet estrident ressona per un carreró llarch y estret, qu' á jutjar per sa gran amplada, sembla un fragment del carrer de las Moscas ó la continuació del Passeig de Gracia.

Un embossat desabrigat de cos, truca á la porta d' una casa rónega y vella.

S' obra, y entra sigilosament lo conegut tot cantant lo septimino del quint acte de *La Traviata*. La foscor de la casa y l' humitat de sas novas parets, y la resplandor d' una antorxa del qu' ha obert, tot nos indica que no sabem hont som.

Seguimlos.

Pujant al quint pis del soterrani y atravesant un corredor de bastanta profunditat, s' introduheixen dins d' un quarto, honf, sentada á terra é indolentment sobre d' una otomana, s' hi véu una nena d' uns divuit anys que s' entreté refilantse 'l bigoti.

Marxa 'l de la antorxa que l' acompanyava y 's queda 'l desconegut y la nina, que per sos cabells blancs com lo sutje y sedosos com quots de burro, déu ser son avia, cás que no sigui la seva filla.

—Ja véus que no hi tardat; te vaig prometre que vindria á las tres de la matinada y are son las quatre de la tarde; sembla que no 't pots queixar.

—Ja ho sé; l' home per la banya y 'l hòu per la paraula.

—¿Estás resolta á tot?

—Tú dirás.

—Bueno; lo teu marit, que al cel siga, are com ara deurá ser á casa d' ella. Tú 'l pots sorprendre y acabat donarme 'l premi que mereix un home que traidorament y ab tota la bona fé enganya á un amich.

—Gracias, serás recompensat y 't juro forte doná una pallissa. Aixis que veji son perjuri, entraré dins mon cor aquesta navaja y moriré resignada al convent de Santa Clara.

—¿Tú monja?

—Escolta; la sanch que corre per mas venas, es sanch gelada, son gel me crema l' ànima y al fòndres deixa sentir lo crit de venjansa.

Soch dona, ó al ménos m' ho penso, la debilitat es innata en mi, ho regonech; ay d' ell, si surten falsas las sospitas, beurás la lleona desencadenada que com humilt ovella perdonará al perjuri, sortint de mon cor un apagat crit de rabia qu' ofegarà las véus del més absolut silenci.

—Gracias, no esperava ménos de tú.

—Com vulguis.

—Arréglat y marxem que 'l sol ja se 'n vá á la posta y á las dotze dino y están per caure.

—Aném.

Y pujant molt cautelosament, movent un xibarrí de déu mil dimonis, sortiren al carrer, mentres l' home de l' antorxa 'ls donava una propina per la molestia que 'ls havian causat las moscas d' ase que volejaban per los salons de la moderna casa.

Tiran carreró avall trencant per una cantonada, y una pluja menuda 'ls ruixa de tal manera que quedan fets un xops, y arreplegant l' aigua de las canals que á doll engegan, fan impossible 'l pás, y caminan més que depreza per no *tomar los rayos* de sol qu' á mitja nit Déu 'ls endossa.

Ab prou penas y fatichs arrivaren á la casa desitxada y trayentse ell una cláu de la butxaca, truca la porta ab forza y sols l' hi contesta l' eco dels ronchs dels que fan la mitj diada.

Al fi, troba 'l pany que feya tres horas que hi patollava y obra la petita portalassa, y ficantse 'ls dos á dintre, tanca 'l reixat de fusta.

Lo que vá passar no ho sé; sols sé que 'l sereno de punt senti un soroll de garrotadas y pinya seca, que 's va moure un escándol de *muy Señor mio*, dihentse que un marit havia atrapat infraganti á sa esposa.

Jo quedant abismat per lo que havia vist aquella nit tant fredament calorosa, vaig exclamar:

¡Quin somni!

RAMON COLL GORINA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al *Principal* s' han donat varios beneficis.

Lo de 'n Mario vá esser un aconteixement. No cal dir que á mitja tarde vá sortir lo quadret anunciant alló que fá riure als empresaris.—*Quedan despachadas etc.*

L' apreciable y distingit actor vá poder compèndre lo molt que l' aprecia 'l públich barceloni. D' aplausos, regalos, ilorer coronas y flors, vá tenirne á dojo.

En Rossell es un gat dels freres. Aixó no quita perque 'l seu benefici fos també motiu per omplirse lo teatro de gom á gom. Programa: *Los dominos blancos* que van anar molt bé. *Romagosa bis*, que per ser la excepció de la regla general del Aulés, ó siga l' obra fluixa entre las moltas bonicas que ha escrit aquest autor, no vá agradar y *La cancion de la Lola*, sainete madrilenyo, en lo qual tots parlan flamench y á crits.

Dimars, benefici per l' «Assilo naval» funció ben concorreguda, com era d' esperar. L' «Assilo naval» es una de las societats benéficas més dignas d' estima. Los xicots aixalabrats van á bordo á menjar galeta y 'n surten mariners fets, y 's tornan homes útils á la societat y á sí mateixos.

.. A *Romea* l' aplaudit actor senyor Bonaplata vá donar diumenje 'ls dramas *Otelo* y *Un drama nuevo*

mereixent molts aplausos. Bonaplata paga en *plata-bona*. Es un actor de condicions. No l' hi falta sinó que 's domini. Lo dia que puga dominarse, la plata á més de bona será acunyada.

.. Al *Retiro* ja se sap. Mascota, Mascota y Mascota.

.. A *Novetats* aquest vespre debuta la companyia que dirigeixen los eminentes actors Valero y Vico.

Está anunciada *La aldea de San Lorenzo*. No cal dirlos que hi vajin, perque 'm sembla que tota vegada que llegeixen la *Esquilla* son gent de paladar y no hi faltarán.

.. Al *Tivoli* per are *Sobrinos del Capitan Grant*. Lo dia 9 debutará la companyia del senyor Arderius.

.. També al *Español* tenim debut de companyia. En Calvo es home que ho enten y per lo tant inaugura la temporada ab una de las obras que hi esta més bé. Nada ménos que *El gran galeoto*.

Ja 'ls dich jo que no sé com arreglarmho. Un hom no pot ser per tot arréu.

Aquí sempre succeheix lo mateix. Devegadas passem temporadas enteras sense poder anar al teatro y tot de un plegat venen las bonas companyias á grapats.

De aquesta competencia 'l beneficiat es lo públich.

.. Al *Circo Ecuestre* van debutar uns funámbuls, indios, segons deya 'l cartell; pero que l'un era blanch y l' altre de color de xocolate. Van passar la corda, un d' ells posantse unas banyas als péus, qu' es cosa de molt mérit.

Figúrinse que are algún casat dirá:

—No sé lo que 'm passa: no me las puch treure del cap.

—Aixó ray, responderá qui vulga consolarlo: fés com en D' Jalmás, pósatelas als péus.

Pero al moment de passar l' un sobre del altre, la corda vá afliuxarse, los funámbuls van perdre l' equilibri y van quedar penjats en la corda mateixa, com dos aranyas en un fil de trenyina.

També ha debutat Mme. Alegria, que 's presenta fent jugar un caball ab llibertat, y que á pesar de anar tant elegant y de ser tant vistosa, lo caball no 's pren cap llibertat.

Debut final: los germans Renad: aixó si que son homes de goma: se cargolan, se doblegan, se torsan y 's fan manyochs, de manera que un s' arriba á figurar que á pés valdrian més que 'ls demás artistas, perque son carn sense os.

N. N. N.

UN DEMATÍ.

SOMNI.

Lema:
que tota la vida es somni
y los somnis... somnis son.
(Calderon)

Una matinada n' era:
dolsos cantos de primavera
refilava 'l rossinyol.
la brisa fresca y llaugera
netejava la pradera
mentres s' aixecava 'l sol.
Verda l' arbreda somriu
acariciada pel riu
que allá als seus péus serpenteja:
lo rossinyol vers lo niu
sentint dels xichs lo piu piu
pel cim cantant se passeja.

Matinera pageseta
apareix en la fonteta
lo cantiret en la má:
y la tendra poncelleta
obrintse, á la doncelleta
ab aromas saludá.

Son rostres d' ángel del cel,
mirar trist. llabis de mel,
y per dents bossins de perla...
A la vista de 'eix estel,
ab tot son cor y bon zel
amor pur cantá la merla.

Los seus brassets tornejats,
sos bufons, péus descalsats
y sa boca petitona ...
Captiva ab ulls encisats
y ab sospirs del cor llensats
á la bella papallona.

Enroscada cabe lera
voltava ab dolsa dalera
son llis coll, blanch com la nèu...
Rendida la cadenera
en cambi, l' hi enviá encisera
un bès ab tot l' anhel seu.

Cosset envolt per la gassa
que sa cintureta enllassa
formant un conjunt bufó...
Foll d' amor pel demunt passa
ab un ¡ay! que al cor traspasa
lo senzillet gafarró.

Sentadeta, ab posat quiet,
¡qu' hermosa!.. ja s' ha distret
venintli amorós desvari...
Veyent quadro tan perfet
també en amor pur desfet
refilá 'l groguench canari.

Baix la verdó embalsamada
¡pobreta!.. se 's desmayada
ab los llabis entre-oberts...

Los aucells, d' una volada
junts la tenen rodejada
traspasant follatjes verts.

Gelós mon cor palpitava
y, delirant, exclamava:
—¡Ay... si pogués ser jo allí!...
Corro... vaig ahont ella estava...
Y, quan ja fort l' abressava
me desperto... ¡¡¡era 'l cuix!!!

PEPPEL DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

La dimissió del mestre Pedrell de mestre de capella de la Parroquia de Santa Ana dona joch.

L' altre dia 'l *Diluvio* publicava una carta de un reverendo esplicant lo que passa en aquella iglesia, parlant de certas intrigas de un capellá jóve, parent de un canonge, molt franch, molt obert y molt expresiu «y de ahí, deya la carta, que la gente de buena voluntad encuentre dulce la primera impresion.»

En un altre párrafo deya:

«Puedo decir de mí que, ya muy jóven, aprendia unos versos de cierto viejo, que al describir el carácter de las mujeres decia de ellas: *Notunt ubi vis, ubi non vis, cupiunt ultro*: No quieren cuando tú quieres, cuando tú no quieres, deseanlo de buen grado.—Queda, pues, sentado que no estamos para mujerzuelas, y que si excepcion puede haber se refiere á algun valiente bobolicon.»

Aixis s' expressava la carta.

La entrada de 'n Suñer y Capdevila dintre de la iglesia, no hauria produhit més efecte que aquesta carta.

—¿Qui l' ha escrita? preguntavan tots los reverendos. Y tothom callava.

Lo rector vá fer formar á tota la comunitat.—¿L' ha escrita vosté?—Nó.—¿L' ha escrita vosté? Nó. Y aixis successivament.

Ningú l' havia escrita.

Lo rector respira: no hi há cap Judas á la Parroquia. Es precis treure 'l mal efecte de aquella carta. Redacta una protesta. Y...

—¡Batallon... á firmar!

Tots los presbiteros firman (ab ploma de ganso, per supuesto); pero un n' hi ha més ganso que 'ls altres que no vol firmar de cap manera.

D. Benito, D. Benito.

ha caido en el garlito.

—Ja 'l tinch, diu lo rector.

Y me 'l empapera y l' entrega al Tribunal eclesiástich.

Aixó passá á Barcelona
á fins de l' altra senmana:
la criada de Santa Ana
se 'ns há tornat *respondona*.

Dimecres deyan tots los periódichs de la capital:
«Ha llegado á esta capital el obispo de Puerto-Rico.»
Resultat: que tots los periódichs de Barcelona van fér un bisbe.

Sembla que 's tracta de canonisar á Cristófol Colon, descubridor de América.

Los capellans de aquell temps lo tenian per visionari.

Los capellans d' are tractan de alsarli altars. Aixó si, han necessitat quatre sigles per coneixe que Colon havia fet una gran cosa.

No hi ha com l' iglesia per pendre las resolucions depressa.

Llegéixo en un periódich francés, una cosa que proba que en materia de predicadors, per tot arréu couhen fabas.

Al Delfinat hi ha un poble anomenat Sappey y á Sappey hi ha un rector, que desde dalt de la trona deya:

—¡Oh, germans meus! Ja 'm figuro 'l dia en que haig de trobarme en presencia de Déu Nostre Señor, lo qual me preguntará:

—¿Rector de Sappey ¿qué has fet de las tévas ove-llas?

«Y jò l' hi hauré de respondre:
—Ay Señor, bestias me las has donadas; bestias le las torno.»

Dilluns que vé 'ls amichs y admiradors de D. Joseph Valero, lo célebre actor, qu' es lo decá dels españols, será obsequiat ab un thé en lo Restaurant Martin.

Hi assistirán literats, artistas y admiradors de aquella notabilitat escénica.

Jo hi pogut lograr que 'ls lectors de l' *Esquilla* que vulgan adherirse al obsequi, pugant ferho, á qual elec-

te podran passar per tot avuy divendres, dema disap-
te, y 'l diumenje fins al mitj dia, per la llibreria d' en
Lopez, a enterarse de las condicions y recullir la tar-
geta.
Lo the a Valero sera una verdadera solemnitat lite-
taria.

En la taquilla de un teatro:
—¿Tè butacas per la funció de dema?
—Si senyor, todas las que vulga. ¿Quina fila vol?
—No gracias, no 'n vull cap; nos havian dit que no
n' hi havia...

Durant aquesta senmana hi ha hagut lutxa de *Ambrosias*.
«*Ambrosia*» deya un anunci ab lletres grossas. ¿Que
sera? preguntava tothom.
Tot de un plegat surt un fabricant de galletas, y diu
—«*Ambrosia* son unas galletas mevas. Veniulas a com-
prar, ja estan a punt.»
Y un altre fabricant exclama:—Mestre, voste m' ha
pres lo titol. Figureuvos si seran bonas las galletas que
preparo, quan un' altre fabricant ja se 'm apodera del
titol y 's val del anunci de las mateixas.

Un amich meu deya:
—Ni en Vinyas, ni en Palay tenen rahó, en emplear
lo titol de *Ambrosia*.
—¿Vols dir?
—Si: avants havian de demanarme permis a mi.
—¿Perque?
—¿Que no ho sabs? Perque 'm dich *Ambros*.

Sembla que l' Odeon tanca las sevas portas a ultims
de Juny.
¿Com nos ho farém per anar a veure desgracias?
—Ay, deya un mistaire, a Barcelona ja no s' hi pot
viure: nos quedem sense restaurant y sense teatro. A
cal Afarta-pobres y al Odeon han plegat lo ram.

En la *Revista popular*, corresponent al 10 de maig
s' hi llegeix:
Ejercicios espirituales para señoras.—Se practica-
rán en la casa de Religiosas Adoratrices (*Ensanche*) (*)
empezándose el dia 4 del próximo Junio a las seis de la
tarde y concluyendo el inmediato sábado a las ocho de
la mañana, siendo dirigidos por el Rdo. Dr. D. José
Juliá presbítero, (¿professor de gimnástica?). capellan
de las Religiosas de la Visitacion, Salesas (¿Salero!) y
Catedrático del Seminario Conciliar (¿D'obstetricia?).
«Las señoras que deseen practicar dichos ejercicios,
sirvanse avisar con anticipacion, y las que por circuns-
tancias de familia deseen pernoctar en sus casas se les
permitirá.»

¿M' hi volen a mi?
Me comprometo a vestirme de dona y a pernoctar al
convent.

Un jóve graduat de medicina que anava pels pobles
predicant los perniciosos efectos del tabaco, causa,
segons deya, de un sens fi de malalties, explicava lo se-
güent:
—En lo poble B. vaig estar tant eloqüent, que tots
los que 'm sentian, pagesos en sa major part, van
llansar los puros que duyan y van vuidar las petacas
a la porta de la sala. Figureuvos si n' hi hauria, que
vaig fumar tres mesos de gorra.

En Miquel está cremat fins al punt de dalt.
—¿Que tens?
—La dona m' enganya, 'n tinch probas y l' hi faré
una mala partida.
—Guárdate 'n, noy. Pensa que Jesucrist va perdonar
a la dona adúltera.
Hi crech molt bè... Com que no era la seva...

QUENTOS.

En Quimet Alsina arriba de la Habana.
Los seus amichs surten a rebre 'l y la primera no-
ticia que l' hi donan, es la següent:
—Quimet ¿qui dirias que se t' ha mort?..
En Quimet queda tot espalmat:
—¿Qui?... Cuytéu.
—La sogra.
En Quimet posantse la má a la boca:
—Vaja, no 'm féu riure, que tinch talls als llabis.

En un saló se parlava d' esperitisme y d' esperi-
tistas.

(*) No se si aixó déu anar per las senyoras que vulgan *ensan-
sarse*.

—Y voste, Sr. doctor, deya la senyora de la casa a
un célebre cirurgiá, ¿tambe hi creu ab los esperits?
—Que Déu me 'n guard' senyora.
—Ay, ay, ¿perque?
—¿Figureis si n' estariam de frescos los metjes, si
'ls que 's moren poguessen sortirl'...

L' escarceller de una presó estava molt mal; pero
tenia tot lo coneixement.
Coneixent que s' anava a morir, digué als que tracta-
van de consolarlo:
—Fugiu, homes, fugiu... Hi passat tota la vida en-
tre criminals, que casi bé ja no desitjo altra cosa, sinó
que m' envihin a un altre mon millor.

Un que festeja ab una, la qual ja havia festejat ab
un altre.
—Qu' es aquest anell tant bonich?
—Mirate'l bé.
—Bè, digam ¿qu' es?
—Un regalo de 'n Cristófol.
—Dóname'l.
—Pero, ¿qué 'n vols fer?
—Dóname'l; jo te 'l guardare; 'n tinch gelosia.

—¿Y de que ha mort lo mestre Barjau?
—No me 'n parlis... Ja feya temps qu' estava bus-
cant un tema, un assumpto, un motiu, una frase pel
seu septuor de triple...
—¿Y no ho trobava?
—No ho trobava.
—Donchs digas que ha mort de una *melodia de cor*.

Una criatura al seu pare.
—A la cuyna las criadas parlan sempre de las tévas
banyas. ¿Ahont te las desas que no te las veig may?

Dos municipals acompanyan un borratxo a cala
Ciutat, y un d' ells pel cami l' hi diu:
—¿Tots los dias ha de passar *lo mismo con Vd.*?..
Siempre nos está molestant. Sabe que ya empiezo a te-
nir la mosca al nas.
—Mestre, respón lo borratxo, que aixó no es culpa
mèva.
—Y pues, ¿de qui es la culpa?
—De voste, que si possessin una taberna a cada ca-
labosso, aixó no succehiria.

Una viuda jove y caya se passeja per la Rambla.
Dos que la coneixen de vista se la miran y exclaman:
—¿Quina viuda més elegant, més hermosa y més
distingida!..
—Diuen qu' está inconsolable.
—No ho sembla pas, a pesar de que las viudas son
com la llenya tendra: per l' un costat creman y per
l' altre ploran.

Un taberner vá caure malalt repentament, la seva
dona enviá a buscar al metje y aquest, després d' exa-
minarlo, digué:
—Totas las senyals son d' envenenament.
—¿Ay pobres de nosaltres! exclamá la tabernera.
¿Sab qu' es aixó, senyor doctor? Que ha tastat vi del
que veném al públich.

Al entrar a un estanch, topo ab dos criaturas que 's
barallan.
—Me toca a mi, diu l' una.
—No senyor, que 'm toca a mi, respon l' altra.
—A mi...—A mi...—A mi...
Y de las paraulas passan als fets, y s' estiran los ca-
bells y s' agarbonan, fins que jo 'ls descomparteixo.
—Veyám ¿qué teniu? Expliquévus.
Una de las criaturas:—Lo papa ha escrit una carta,
y 'm toca a mi enganxar lo sello.

A un metje l' hi preguntavan:
—Escollit ¿perque van sempre vestits de negre 'ls
doctos en medicina?
Y vá respondre:
—Es que portém dol anticipat pels nostres malalts.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
—¿Sabs quants *hu-girat* que aném
aquest any cap a Sant Mus?
—¿Vuitanta?
—Qu' ets gamarús!
Al ménos cinchcents serém.
—¿Total! noy, quina recolla..
Pero dos no hu vul pas créure.
—Donchs mira, noy, ves ho a véure.
—¿No 't cremis vatua l' ollal!

J. CAP.

II.
—Tinch molt *dos-hu* a n' en *Total*.
—¿Y perque?
—Perque en Pasqual
la Rita l' hi demaná...
—¿Y potser l' hi vá negá?...
—Fins m' hi vaig empenyar jo.
—¿Y 't vá dir?...
—*Tres-quart-ters* no.
ALBERT ALBERT.

SINONIMIA.

—Me 'n vaig cada dematí
cap a la plassa del *Tot*.
—¿Tot total?
—No, ab mon nebot
que treballa sempre ab mi.
SIMON DE SEDRUOL.

MUDANSA.

Lo cel acostuma a está
a voltas, *total* ab a;
t' aconsello ho pensis bè
avants de dar *tot* ab e;
las donas pera lluhí
al cap duhen *tot* ab i;
lo jove a qui estimo jo
es com l' or *total* ab o;
y es un remey molt segü
contra 'l fret, *total* ab u;
TERESA MOLA.

TRENCA-CLOSCAS.

TRENCA-DEMA.
Formar ab aquestas lletres lo nom d' una població de
Catalunya.
ANAVAS.

CONVERSA.

—O!a noy ¿Quán marxas?
—Lo dilluns.
—¿Oh, y encara no vols dirme ahont vás?
—Lè, ara ho acabém de dir.
SACCHETTI.

ROMBO,

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y hori-
sontalment digan: 1.ª ratlla, una lletra.—2.ª, un metall.—
3.ª, un nom d' home.—4.ª, un riu.—5.ª, una lletra.
SASTRE Y PARROQUIÁ.

GEROGLÍFICH.

IIVII
F
an
XL

M. DE CURAGRA Y C.ª

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*A-ve-lla-na*.
- Id. 2.ª—*Ga-fa-rró*.
- MUDANSA.—*Pas-Pes-Pis*.
- PREGUNTA-CALCUL-ARITMÉTICH.—63.000
- TRENCA-CLOSCAS.—*Camprodon*.
- CONVERSA.—*Mestre*.
- ROMBO.—
M
C A P
M A N E L
P E L
L
- GEROGLÍFICH.—*A la teulada hi ha teulas*.

ANUNCI.

PETONS Y PESSICHS.

COLECCIÓ DE POESÍAS SATÍRICAS Y FESTIVAS
per C. GUMA.

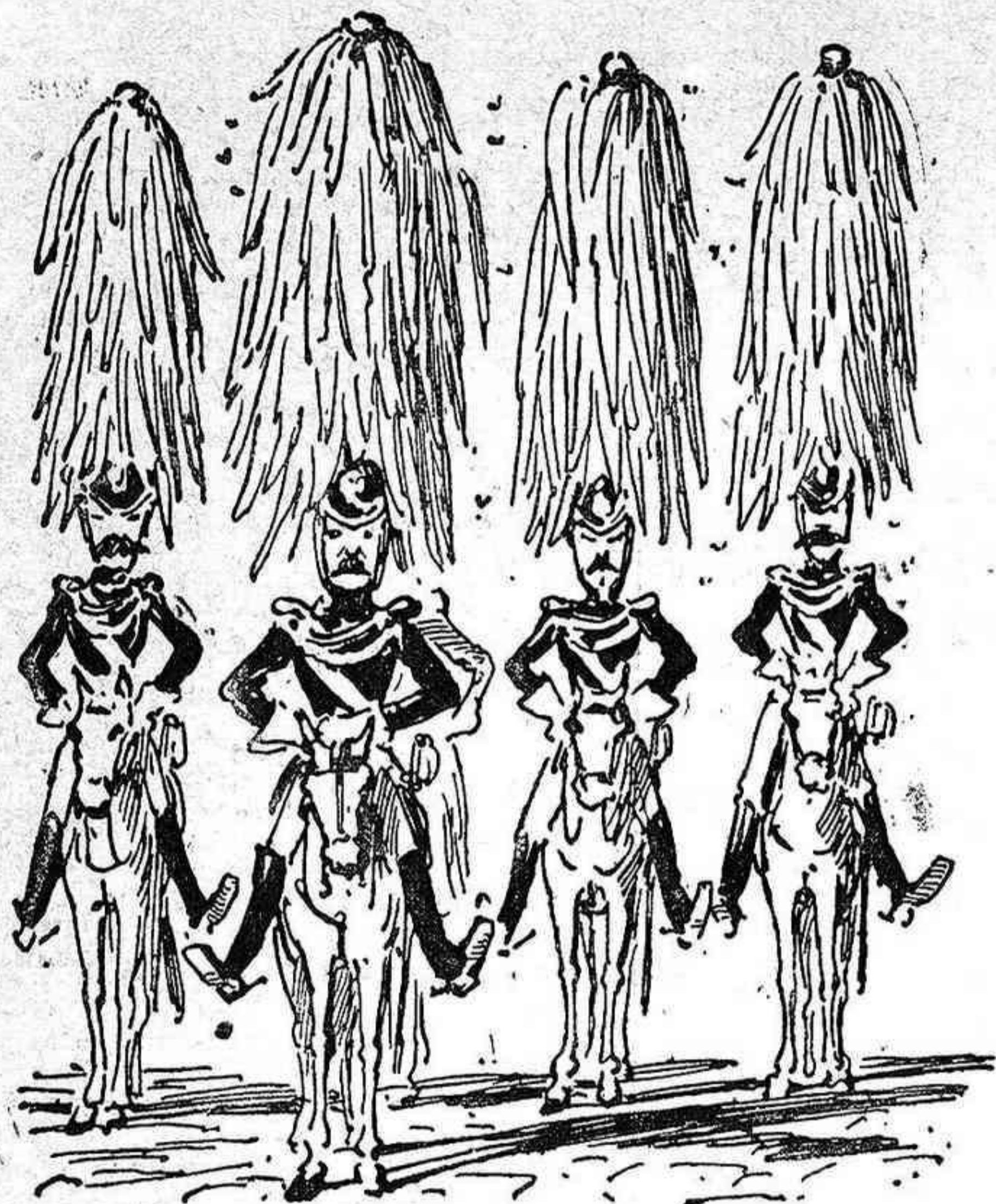
Obra dedicada als lectors de LA CAMPANA DE GRACIA.
Forma un elegant tomo d' unas 100 planas en octau,
esmeradament imprés sobre paper superior.

Preu: CUATRE RALS.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20,
y demés principals llibrerias.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

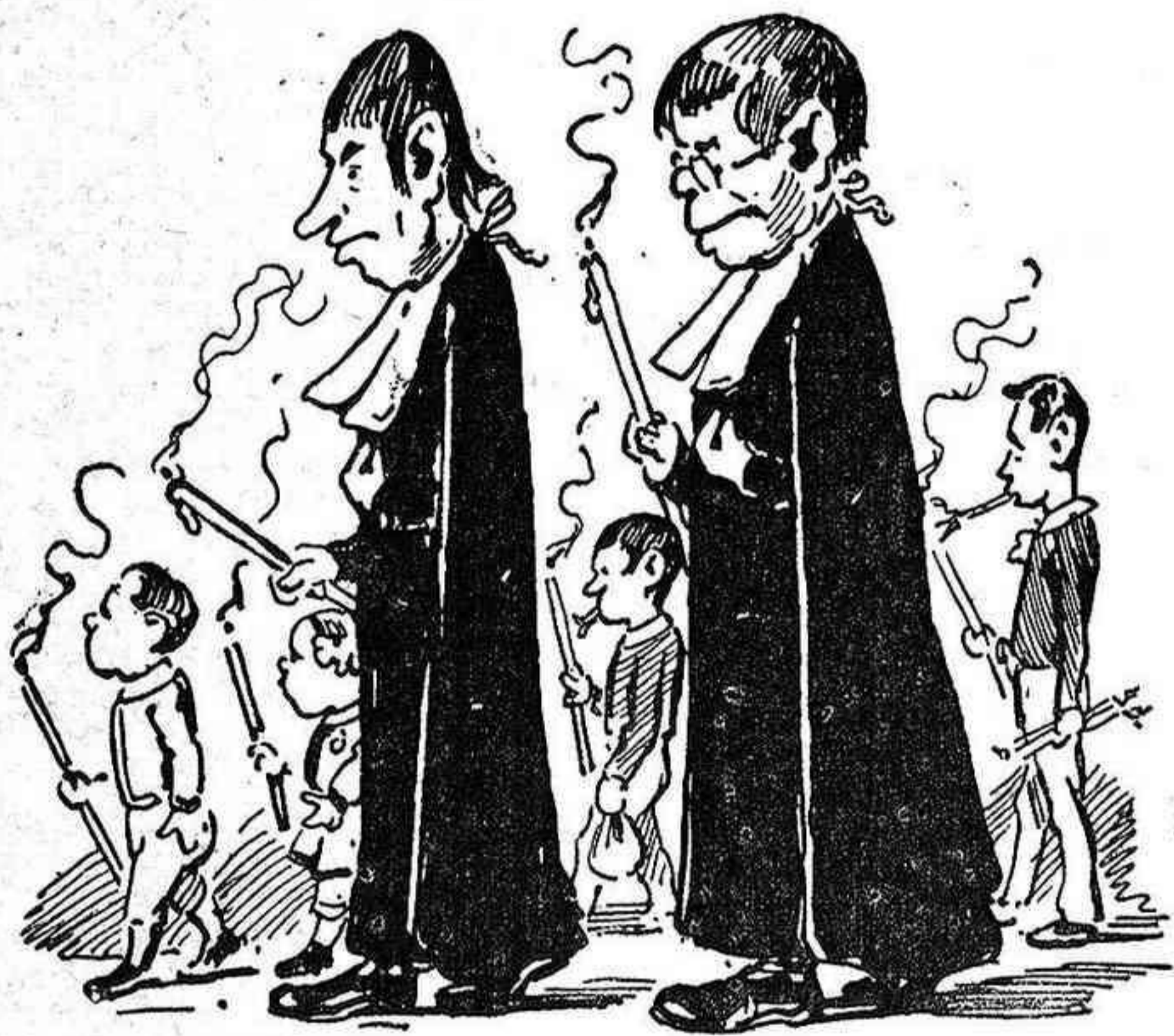
RECORTS DE LA CAP-VUITADA.

Los indispensables, que son los que fan més tropa.

Un matrimoni que no s' avindrà, perquè 'l marit viu molt atrassat.

Los del pitet no han faltat à cap professor. Sempre al costat de la ignocencial!

DIMARS.—¡Dia de gozo...! ¡Dia de júbilo!...

Aqueixos durant tots aquets dies varen estar molt ocupats.

Y aqueixos també.